

ΒΛΟΣΚ ΔΕΙΛΕΤΕ

 334

ΒΑΓΓΕΛΗΣ
ΓΙΑΝΝΙΣΗΣ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Block Delete

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Απρίλιος 2026

Επιμέλεια έκδοσης Ελένη Μπούρα
Τυπογραφικές διορθώσεις Μάγδα Τικοπούλου
Σχεδιασμός εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν
Σελιδοποίηση Γιώτα Μπόμπου

© 2026, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**
και Βαγγέλης Γιαννίσης

ISBN 978-618-03-4874-3

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84874

Κ.Ε.Π. 6668, Κ.Π. 23421

Δεν επιτρέπεται η με οποιονδήποτε τρόπο χρήση ή αναπαραγωγή ολόκληρου ή μέρους του βιβλίου με σκοπό την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Το παρόν έργο προστατεύεται από τη διαδικασία εξόρυξης κειμένου και δεδομένων (Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790).

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

• Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433

• Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Βαγγέλης Γιαννίσης

Block Delete

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Παρόλο που δεν είμαι καλύτερος από ένα τέρας,
δεν μου αξίζει να ζήσω;

#

– Oldboy

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Εκείνο το πρωί, η Χριστίνα είχε τρυπώσει στο δοκιμαστήριο με δύο τζιν παντελόνια ανά χείρας, ανυποψίαστη για το ότι σε λιγότερες από δώδεκα ώρες η ζωή της θα εκτροχιαζόταν.

Με σβέλτες κινήσεις έβγαλε τα παπούτσια της δίχως να λύσει τα κορδόνια, ξεφλούδισε το μαύρο παντελόνι που φορούσε και το αντικατέστησε με το πρώτο από τα δύο στενά χαμηλοκάβαλα τζιν που είχε διαλέξει. Ξεφύσηξε, κράτησε την ανάσα της, ρούφηξε το στομάχι για να μπει μέσα ο αφαλός και, με ένα μικρό πηδηματάκι, ανέβασε το παντελόνι και το κούμπωσε. Αμέσως έκανε ημιστροφή, για να δει καλύτερα στον καθρέφτη πώς διαγράφονταν οι καμπύλες της, φέρνοντας το αριστερό πόδι πίσω από το δεξί.

Το παντελόνι τη στένευε και προς στιγμή αισθάνθηκε μια δυσφορία, η οποία σίγουρα θα εξελισσόταν σε κρίση πανικού, εάν δεν το ξεκούμπωνε, ώστε να απελευθερώσει την κοιλιά της. Βλαστήμησε από μέσα της τη μανία της Gen Z να επαναφέρει στη μόδα ρούχα που καλό θα ήταν να παρέμεναν ξεχασμένα στις ντουλάπες και σε συρτάρια. Η γενιά της είχε πειραματιστεί ήδη μία φορά με τα χαμηλοκάβαλα και όλοι θυμούνταν πόσο καλά είχε πάει αυτό, την εποχή που όλες τα φορούσαν στο σχολείο, εάν ήθελαν να είναι στη μόδα. Δεν μπορούσες να καθίσεις χωρίς να φανεί το εσώρουχό σου, αισθανόσουν πως ανά πάσα στιγμή το παντελόνι θα σε πρόδιδε και τραβούσες,

είτε το ήθελες είτε όχι, τα βλέμματα όλων των αγοριών της τάξης, για τα οποία ήσουν είτε το τσουλί είτε η πουτάννα, ανάλογα με το αν τους καθόσουν ή όχι. Και όλα αυτά επειδή ήθελες να μοιάζεις με την Κίρα Νάιτλι. Υπέροχη ιδέα.

Αλλά η μόδα είναι μόδα και, αν θέλεις να έχεις την προσοχή του κόσμου, οφείλεις να υπακούς στα προστάγματά της. Μπρος στα κάλλη τι είναι ο πόνος, όπως έλεγαν και οι παλιές. Και μπορεί το παντελόνι να δυσκόλευε τις κινήσεις της και σίγουρα να μην ήταν ό,τι πιο πρακτικό και καθημερινό θα μπορούσε να αγοράσει –όχι ότι μπορούσε να το αγοράσει με τον μισθό της–, αλλά στις φωτογραφίες επιτελούσε ακριβώς τον ρόλο για τον οποίο δημιουργήθηκε: την έκανε να δείχνει σέξι. Τριψήφια τιμή για τριψήφιο αριθμό λάικ.

Έβγαλε το κινητό από το παντελόνι της, που το είχε αφήσει στο πάτωμα, κούμπωσε ξανά το τζιν που φορούσε και άνοιξε την κάμερα. Γύρισε ελαφρώς στο πλάι και προσπάθησε να βρει τη σωστή γωνία, αυτή που δεν πρόδιδε το ρούφηγμα του στομαχιού. Αν και η φωτογραφία θα περνούσε πρώτα από επεξεργασία προτού ανέβει. Εάν ανέβαινε. Η Χριστίνα δεν ανέβαζε ποτέ φωτογραφία που δεν ήταν τέλεια.

Οι δύο καθρέφτες κάλυπταν τους τοίχους μπροστά και στα αριστερά της, ενώ ο φωτισμός ήταν ιδανικός. Το αφεντικό της μπορεί να ήταν γκρινιαρής, σπαγγοραμμένος, φωνακλάς, αλλά ήταν έξυπνος. Ήξερε την πελατεία του και τους έδινε αυτό που ζητούσαν· έναν χώρο στον οποίο όχι απλώς μπορούσαν να δοκιμάσουν με άνεση ρούχα, αλλά και να φωτογραφηθούν σε αυτά. Μάλιστα, καλαίσθητα αυτοκόλλητα στον καθρέφτη τους υπενθύμιζαν με τρόπο να μην ξεχάσουν να ανεβάσουν τις φωτογραφίες στα σόσιαλ, χρησιμοποιώντας τα σχετικά hashtag και, φυσικά, ταγκάροντας το κατάστημα.

Μόλις που είχε προλάβει να τραβήξει τέσσερις φωτογρα-

φίες, όταν τον άκουσε να την αναζητά, και βλαστήμησε για δεύτερη φορά από μέσα της. Έγειρε πάνω στον τοίχο για να κατεβάσει το παντελόνι, το οποίο είχε κολλήσει στους μηρούς της και δεν έλεγε να προσπεράσει τα γόνατα, ενώ οι φωνές του πλησίαζαν ολοένα και περισσότερο. Ένωθε τα μάγουλά της να καίνε και προσπάθησε για άλλη μια φορά να κατεβάσει το παντελόνι.

Ο γδούπος από την πτώση της έκανε το αφεντικό της να σταματήσει μπροστά από την πόρτα του δοκιμαστήριου. Γύρισε το κεφάλι του και αφουγκράστηκε.

«Χριστίνα; Εσύ είσαι μέσα στο δοκιμαστήριο;»

Άρχισε να σηκώνεται με αργές κινήσεις και στηρίχτηκε ξανά στον τοίχο, προτού σηκώσει στον αέρα το δεξί και αρχίσει να τραβάει το μπατζάκι. «Μάλιστα, κύριε Μάνθο, ήθελα να δω κάτι, σε μισό λεπτό βγαίνω».

Μπορούσε να τον φανταστεί, ήξερε ότι την περίμενε απέξω, χτυπώντας νευρικά το πόδι του στο πάτωμα. Μόνο καπνοί δεν θα έβγαιναν από τα αυτιά του, σαν εκείνη την παλιά διαφήμιση που την έκανε να γελάει όταν ήταν μικρή. Προσπάθησε να βιαστεί. Τράβηξε με περισσότερη δύναμη το μπατζάκι και αυτή τη φορά το πόδι της απελευθερώθηκε, δίχως να χάσει την ισορροπία της. Ένωθε την καρδιά της να χτυπάει στην άκρη της γλώσσας της και καθώς έβγαζε το δεύτερο μπατζάκι, προσπάθησε να βρει στα γρήγορα μια καλή δικαιολογία. Σίγουρα δεν μπορούσε να του πει ότι είδε τα νέα παντελόνια και ήθελε να δοκιμάσει ένα όσο υπήρχε απόθεμα στο νούμερό της, γιατί ήξερε τι θα της απαντούσε – και θα είχε δίκιο.

Φόρεσε βιαστικά το παντελόνι, έχωσε τα πόδια της στα παπούτσια και άνοιξε την πόρτα. Όπως ακριβώς το περίμενε, το αφεντικό της στεκόταν απέξω και, για κάποιον απροσδιόριστο λόγο, το βλέμμα του χαμήλωσε στο ύψος του καβάλου της και

το στόμα του στράβωσε ελαφρώς. Η Χριστίνα κοίταξε κάτω και διαπίστωσε τον λόγο: το φερμουάρ του παντελονιού της ήταν ανοιχτό και το λευκό πουά εσώρουχο που φορούσε ξεπρόβαλλε ανάμεσα στις πτυχές του ρούχου. Τα δύο τζιν της έπεσαν από τα χέρια στην προσπάθειά της να κουμπωθεί και αναγκάστηκε να σκύψει για να τα μαζέψει. Δεν τολμούσε να τον κοιτάξει στα μάτια.

«Βρε κορίτσι μου, για να δοκιμάζεις ρούχα σε πληρώνω;» Η φωνή του δεν είχε ίχνος οργής. Πρόδιδε περισσότερο απογοήτευση. Ή αγανάκτηση. Σαν ενήλικας που είχε πιάσει για πολλοστή φορά στα πράσα ένα παιδί να κάνει κάτι απαγορευμένο.

«Συγγνώμη, κύριε Μάνθο».

«Από τις συναδέλφους σου να ζητήσεις συγγνώμη, που σκίζονται να εξυπηρετήσουν τις πελάτισσες, ενώ εσύ μας δουλεύεις».

«Συγγνώμη, δεν θα ξανασυμβεί».

Το αφεντικό της αναστέναξε και της έκανε νόημα να πάει στο πόστο της. Καθώς πήγαινε να επιστρέψει τα τζιν εκεί που τα βρήκε, έπιασε με την άκρη του ματιού της την Ιωάννα και τη Νεφέλη να φιθυρίζουν συνωμοτικά από μια γωνία και να χαχανίζουν. Προφανώς μαζί της. Τα μάγουλά της πύρωσαν ξανά, αυτή τη φορά πιο έντονα, αρκετά ώστε οι φακίδες στη μύτη της να εξαφανιστούν. Πόσο θα ήθελε να τους κόβονταν τα γέλια. Γιατί δεν ήταν η πρώτη φορά. Πόσο θα ήθελε να ήταν εκείνη αυτή που θα τους τα έκοβε. Δεν θα γελούσαν αν δεν είχαν δόντια, σκέφτηκε.